

KAPITOLA 1

Královna Elsa Arendellská vyhlédla z okna svého hradního paláce. V království panovalo nádherné ráno. Svítlo sluníčko a jeho paprsky tančily po hladině fjordu.

V podhradí viděla obyvatele Arendelle, jak začínají den. Majitelé obchodů otevírali výklady a dveře. Rybáři kráčeli

k přístavišti. Ledaři vyráželi k zamrzlému jezeru v horách.

Elsa byla hrdá na své království i jeho obyvatele. Lidé jí důvěřovali, ačkoli byla jiná než ostatní královny. Většina královen neumí kouzlit s ledem a sněhem. Většina královen neumí stvořit chodícího a mluvícího sněhuláka. Většina královen neumí vykouzlit v létě zimu a způsobit tak zamrznutí celého království! Nebylo to tak dávno, co se Elsa bála, že ji obyvatelé Arendelle kvůli tomu zavrhnou, ale k její velké radosti ji přijali s otevřenou náručí.

Elsa odstoupila od okna. Sluníčko ji lákalo ven, ale čekaly ji královské povinnosti. Pohlédla na psací stůl, na kterém ležely rozpracované plány na výstavbu nového vodovodu. Díky potrubí a kanálům by se voda dostala do každého domu

v městečku. Jenže stavitelé nemohli začít bez jejího svolení.

Elsa se posadila a vzala plány do rukou. Za několik vteřin se dveře její pracovny rozletěly dokořán a dovnitř vběhla její mladší sestra Anna. V očích se jí zračilo vzrušení.

„Víš, co je dnes za den?“ zeptala se Anna dychtivě.

„Úterý?“ odtušila Elsa.

„Dnešek je den, kdy si na seznamu odškrtneme věc číslo tři!“ zvolala Anna. Přispěchala ke své sestře a rozvinula dlouhý svitek. Šlo o její seznam věcí, které se v Arendelle musejí vyzkoušet. Měla ho od chvíle, kdy se Elsa stala královnou. Anna si odkašlala a četla:

„Číslo tři: Floriánův slavný dortík!“

„Cože?“ otázala se Elsa.

„Floriánův dortík. Ten nejlahodnější zákusek v celém království Arendelle,“ vysvětlila jí Anna vesele.

Elsa zmateně zakroutila hlavou. Nikdy o žádném Floriánově dortíku neslyšela.

„Ty z toho nemáš radost?“ zeptala se jí Anna. Vzala ji za ruku a zvedla ji ze židle.

„Mám, ale čeká mě práce,“ odpověděla Elsa.

„Jak můžeš pracovat, když je venku tak krásně?“ opáčila Anna a zatočila se ve slunečních paprscích, které pronikaly oknem do komnaty. „No tak, Elso, jen jeden dortík.“

Elsa se kousla do rtu a přemýšlela. Venku bylo opravdu krásně. A jeden dortík nemohl škodit. „Tak dobře,“ souhlasila.

Anna samou radostí zavýskla. „Mám ty naše návštěvy v městečku moc ráda,“ řekla. „Jako kdyby se před námi otevíral celý svět!“

Annino nadšení bylo tak nakažlivé, že Else vykouzilo úsměv na rtech.

Sestry prošly hradní bránou a kráčely po vydlážděných uličkách.

Teď už byly všechny obchody otevřené. Náměstíčko bylo plné prodejců. Někteří za sebou táhli vozíky plné ovoce, ostatní prodávali překrásné šátky a šperky. Když viděli Annu a Elsu, vesele jim zamávali.

„Není to báječné?“ zvolala Anna. „Podívej, co je tu všechno k vidění!“

Elsa spatřila malou dívku, jak se proplétá davem. V ruce držela kytici čerstvě natrhaných květin. Vlasy měla spletené

do dvou tmavých copů, které jí poletovaly kolem hlavy sem tam. Hopsala vesele k Else a Anně.

Dívka Else podala květiny. Elsa se usmála a chystala se je od ní převzít. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se jí laskavým hlasem.

„Ingrid,“ odpověděla dívka potichu. Teď, když stála královně tváří v tvář, jako by znejistěla. Sklopila oči a hluboce se uklonila.

„To je v pořádku. Nemusíš se stydět,“ poznamenala Elsa a přijala kytici z jejích nejistých rukou. „Děkuji ti za květiny.“

Ingrid se ani nepohnula. Zdálo se, že netuší, co má dělat.

Anna si všimla dívčinych rozpaků a jemně ji narovnala. „Není tak nepřístupná, jak vypadá,“ pošeptala dívce do

ucha a ukázala na svou usmívající se sestru. Elsa vůbec nepůsobila nepřístupně.

Ingrid se zasmála a pak královně nesměle zamávala. Elsa její pozdrav opětovala.

„Jémináčku, co to máš na šatech?“ zeptala se dívenky Anna a ukázala na její zářivě modré šaty bez rukávů.

Ingrid pohlédla dolů a v tu chvíli ji Anna z legrace zatahala za nos. „Jen jsem tě chtěla poškádlit,“ vysvětlila jí.

Ingrid se zasmála a samou radostí vypískla. Náhle se zdálo, že z ní všechna nervozita ze setkání s královnou spadla. Znovu se uklonila a rozběhla se zpátky na náměstíčko.

„Jak roztomilé,“ pronesla Anna a přivoněla si ke květinám. Vytáhla z kytice snítku fialového vřesu a strčila ji Else za

ucho. Elsa se usmála. Anna to s lidmi uměla.

Sestry se proplétaly davem měšťanů.

„Určitě znáš cestu?“ otázala se Elsa.

„Samozřejmě!“ odpověděla Anna.

„Na tuhle návštěvu se chystám už hrozně dlouho!“

„Jak dlouho?“ chtěla vědět Elsa.

„No, možná ne *hrozně* dlouho,“ připustila Anna. „Ale rozhodně ode dne, kdy ses stala královnou.“

Elsa si vybavila den své korunovace. Do té doby byly brány hradu uzavřeny. Nikdo z poddaných nesměl dovnitř. Tohle všechno se dělo proto, že Elsa nechtěla svými nadpřirozenými schopnostmi nikomu ublížit. Myslela si, že jediný způsob, jak všechny ochránit, je nepouštět je k sobě.

Avšak toho dne, kdy se stala královnou, byly brány hradu otevřeny. V tu dobu si Elsa kvůli svému tajemství dělala starosti a měla ze setkání s poddanými obavy. Anna se naopak nemohla dočkat.

Teď už však Elsa nemusela své schopnosti skrývat. Spolu s Annou mohly vyjít z hradu, kdy se jim zachtělo. Přestože nyní mohla Elsa objevovat dosud nepoznané, věděla, že jí po těch mnoha letech, která strávila osaměle, bude chvíli trvat, než si zvykne na lidi a neznámá místa.

Elsa se tak pohroužila do myšlenek, že přehlédla rybáře, který nesl koš s rybami. Vrazila do něj a ryby se vysypaly z koše na zem.

„Omlouvám se,“ vyhrkla rychle.

Rybář nevrle reptal a sbíral ryby do koše. Pak zvedl zrak, spatřil Elsu a výraz

jeho tváře se úplně změnil. „Ne, to já se omlouvám, Veličenstvo,“ pronesl zdvořile.

„Vždyť to byla má vina,“ opáčila Elsa s úsměvem. Sklonila se a pomáhala sbírat ryby.

„Ne, ne! Já se o to postarám,“ řekl honem rybář. Hluboce se uklonil a naznačil královně, aby odstoupila.

Elsa zaváhala. Nechtěla, aby se k ní měšťané chovali uctivě jen proto, že je královna. Chtěla jim pomáhat.

Anna celou příhodu pozorovala. Poklepala rybáři na rameno.

„Pane, ona je jiná než ostatní královny,“ pošeptala mu spiklenecky.

„A jaká tedy je?“ zeptal se rybář.

„Rozhodně vám neutrhne hlavu,“ odpověděla Anna. „Ona vám ty ryby oprav-

du chce pomoct posbírat. Myslím, že byste jí to měl dovolit.“

Rybář pohlédl z Anny na Elsu a zase zpátky. „Myslíte?“ otázal se.

„Ano, myslím. Vlastně na tom jako *princezna* trvám,“ prohlásila Anna.

Rybář se uklidnil a na tváři se mu objevil široký úsměv. „No, pokud na tom *princezna* trvá,“ řekl. Poodstoupil a dovolil Else, aby mu pomohla posbírat ryby. Za okamžik byly všechny zase zpátky v koši.

Rybář poděkoval Else a Anně za pomoc a odnesl ryby na trh.

„Jak to děláš?“ otázala se Elsa.

„Co jak dělám?“ opáčila Anna.

„Bál se, že se na něj rozzlobím, ale ty jsi přesně věděla, co mu máš říct,“ vysvětlila jí Elsa.

„Nemám ponětí,“ pokrčila Anna rameny. „Nejde o žádná kouzla. Jen jsem si s ním povídala. Jsem prostě upovídaná.“

„Já jsem s ním taky mluvila,“ namítla Elsa.

„Ano, ale ty se chováš tak... vznešeně,“ pravila Anna a usmála se. Zvedla ruku a strnule zamávala davu.

„Já takhle nemávám,“ ohradila se Elsa a zasmála se. „Ty mě předvádíš jako nějakou ledovou princeznu.“

„No a nejsi snad ledová princezna?“ popíchla ji Anna.

„Spíš sněhová královna,“ odvětila Elsa vesele. „Ty jsi princezna.“

Anna se zasmála. Sestry se do sebe zavěsily a přešly náměstí.

„Už tam skoro jsme,“ poznamenala Anna. Floriánova vyhlášená cukrárna se nacházela hned za rohem. Elsa už cítila vůni sladkého pečiva a zákusků.

Vtom nastražila uši. Na konci náměstíčka hrála kapela. Obklopil ji dav lidí, kteří tleskali a pohupovali se do rytmu.

Elsu i Annu ta veselá melodie okouzli-la. Přistoupily blíž ke kapele a přidaly se k divákům. Elsa vyndala z peněženky ně-

kolik mincí a hodila je muzikantům do džbánu.

Vtom ji hudebníci poznali.

Okamžitě přestali hrát a hluboce se jí poklonili. Pak se znovu chopili nástrojů a zahráli pomalou, důstojnou píseň. Šlo o hymnu království Arendelle.

Elsa se snažila tleskat do rytmu, ale píseň byla příliš pomalá. Zněla úplně jinak než veselá písnička, kterou kapela hrála předtím. Měšťané se začali ošívát. Hymna království Arendelle nebyla jen pomalá, ale také dlouhá.

Anna si najednou vykasala sukně a dala se do tance. Muzikanti si toho všimli a zrychlili. Chtěli držet tempo s jejími svižnými pohyby. Elsa se zasmála a přidala se k Anně. Hymna ještě nikdy nezněla tak dobře!

Měšťané se ke královně a její sestře záhy připojili. Všichni se radostně pohupovali do rytmu. Elsa s Annou tančily po dlažebních kostkách až k Floriánově vyhlášené cukrárně.

